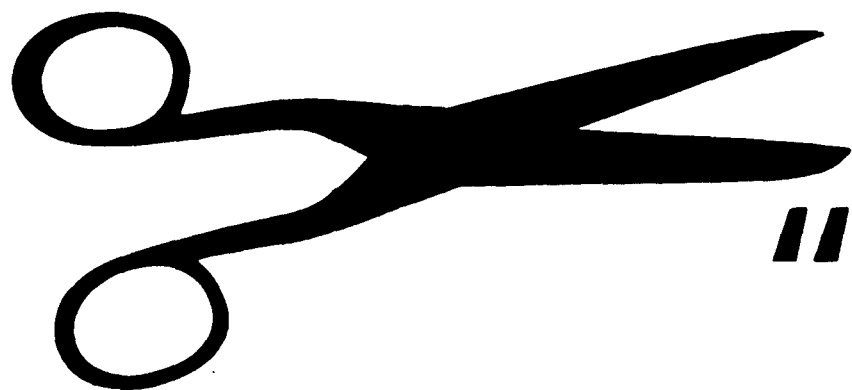

L'avortament "Revista de C La lluita política contra la info

Vet ací que una vegada a la ciutat de Granollers ara farà vint-i-cinc anys hi havia unes persones que estimaven llur terra i s'havien agrupat en el sí d'una entitat per establir un diàleg continuat, lliure i responsable sobre fets, persones i idees, principalment locals.

També hi havia a la mateixa ciutat unes persones que havien monopolitzat la cultura i que per tant s'oposaven a tot intent, fos el que fos, sempre que no es fes dintre de les seves encarcerades estructures.

Els primers —els que estimaven llur terra— volgueren deixar constància impresa de les activitats i inquietuds del seugrup i pensaren en la possibilitat d'editar un butlletí o revista, que s'havia d'anomenar «Revista de Granollers».

Això que podia ser l'encapçalament d'un context té la seva història, són uns fets reals realitzats per unes persones. Creiem que els vint-i-cinc anys que hi ha per entremig ens pot ajudar a comprendre aquest joc d'escacs entre blanques i negres en la qual aquesta primera partida la perderen les blanques i amb aquesta derrota la principal perjudicada fou la ciutat i la seva llibertat d'expressió.

Comencen les blanques: Som al 2 de desembre del 1952. La sessió es realitzà al local de l'antic Museu —ara Ambulatori de la Seguretat Social—. Estava reunida la Junta de l'Associació Cultural i s'informà que dintre d'uns dies es portaria a aprovació dels presents l'avantprojecte de la revista.

Fem un petit salt i ens en anem al 30 de gener de l'any 1953 en aquella sessió s'aprova l'avantprojecte amb el nom de «Revista de Granollers» i la designació d'en Francesc d'A. Cadena i Martí com a periodista. Com a anècdota direm que, aquell mateix dia el tresorer de l'entitat, En Carles Font i Llopart presenta la seva dimissió per haver acceptat el de batlle de la ciutat.

És a final de febrer de 1953 quan es presenta la sol·licitud a la Delegació Provincial del Ministeri d'Informació i Turisme de Barcelona, demanant autorització per publicar la revista.

Les negres entren en joc: No sabem la jugada o jugades exactes que van fer, però sí en canvi en sabem els resultats. Els papers presentats no es cursen cap a Madrid. La sol·licitud queda arxivada segurament en un calaix. Una jugada subtil. No hi havia cap raó, ni fonament, que justifiqui la paralització dels tràmits corresponents.

A la partida hi entra un tercer element: l'atzar. Aquells papers entretinguts, durant el mes d'agost surten cap a Madrid. Els més malpensats podran imaginar que la persona, que podia tenir guardada aquella instància en el calaix, va fer vacances i el substitut descobreix innocentment un paper aturat i li dona curs. Però de tot això hem de dir en honor a la veritat que no en tenim cap prova.

Es així com el 13 de setembre de 1953 el Director General de Premsa firma l'autorització de la revista. Els papers surten de Madrid cap a Barcelona el mateix setembre.

Les negres tornen a entrar en joc: El permís queda retintut a la Delegació Provincial de Barcelona, sense enviar cap comunicació als sol·licitants, que tenen tres mesos per sortir el primer número, sinó el permís els caducarà. Una jugada excel·lent que estava abocada al tracàs.

L'atzar torna a intervenir. L'Anuari de la Premsa Espanyola envia un qüestionari a l'administrador de la revista per complimentar, que reben el 30 de novembre del 1953.

Aquell càndid document els fa obrir els ulls. Falten només divuit dies per caducar el permís.

L'endemà mateix, 1 de desembre, les blanques avancen decidides cap a la Delegació Provincial de Barcelona. Allà s'estranyen i regiren papers. El document apareix. Estava adormit. L'hi treuen la pols i l'entreguen als seus destinataris. Aquests s'adonen de seguida de la jugada bruta que els seus adversaris els volien jugar.

Falten divuit dies de coll per no caducar el termini. Les blanques s'havien llançat abraonadament en la confecció dels texts. El joc continuava. El dia 7 de desembre els truquen de la Delegació de Barcelona dient que faltava l'últim requisit, que es completà amb l'acceptació per escrit del Director de la publicació.

Les negres no havien estat inactives. El mateix dia 7 els citaven telefònicament —així no quedava constància es-

crita— a presentar-se el dimecres portant el permís de la revista.

Les blanques s'oloraren la jugada. Fotografiaren i autorització, que ja no veurien mai més, i es presentaren com ovel·la que va a l'escorxador.

Era el dia 9 de desembre de 1953. Estem a la jugada final. He trobat un paper manuscrit en tinta i en català que ens explica com va anar: «Em presento a la Delegació Provincial. El Sr. Maia gelada se'n queda l'autorització. El Sr. Delegat (Demetrio Ramos) em diu que té ordre de Madrid, de retenir totes les autoritzacions de Revistes Comarcals, perquè estan subjectes a una nova ordenació i s'està, per tant, a l'espera d'ordres de Madrid al respecte. En el moment oportu ja ens comunicaran el que faci el cas».

Les blanques encara tenen esperances. L'onze de desembre van a fer una gestió a la Direcció General de Premsa, en la que els manifesten la seva estranyesa que el mes de setembre no els enviessin l'autorització, manifesten també que no hi ha cap nova ordenació de revistes comarcals i els diuen que la publicació resta suspesa momentàniament mentre no presentin la documentació que per ofici se'ls ha enviat el dia 5 de desembre a Barcelona.

Estem als últims espatecs. El 12 de desembre els diuen a Barcelona que no han rebut l'ofici de Madrid, però que saben la seva existència. Les tossudes blanques continuen anant diverses vegades a Barcelona sense obtenir cap èxit.

El 30 de març de 1954 és la data d'un altre document. És l'esborrany d'una instància dirigida al Director General de Premsa. Tot fa pensar que a la recta final els van denegar la publicació perquè en els estatuts de l'A.C. no preveia l'edició de revistes: «Si bien es cierto que dichos estatutos no prevén de manera expresa la publicación de una revista, si, en cambio, en el artículo 1.º, apartado b), dicen: Dar periódicamente audiciones, etc. (copiar)... recitales, exposiciones y CUALQUIER OTRA MANIFESTACION CULTURAL, ARTISTICA O FOLKLORICA, lo cual, a nuestro entender, da un margen más que suficiente, para que dentro de estos fines sociales, no especificados, pero si generalizados». (Les lletres majúscules i el subratllat són de l'original).

Les blanques estaven ja derrotades. Però com que després d'una partida, se'n poder fer d'altres, van començar de nou. Aquesta vegada contràriament tornaven a tenir les blanques. Som el 27 de desembre de 1953, i s'acorda realitzar una reforma parcial dels Estatuts Generals